

Sygn. akt I C 376/14

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 czerwca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Tarnowie, Wydział I Cywilny

w składzie :

Przewodniczący: SSO Marek Syrek

Protokolant: st. sekr. sądowy Beata Kapa

po rozpoznaniu w dniu 28 maja 2014 r. w Tarnowie

na rozprawie

sprawy z powództwa B. D.

przeciwko F. K.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego F. K. na rzecz powódki B. D. kwotę 9.233,15 zł (dziewięć tysięcy dwieście trzydzieści trzy złote 15/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 7 kwietnia 2014r. do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu części kosztów zastępstwa procesowego;

IV. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Tarnowie kwotę 462 zł (czteryście sześćdziesiąt dwa złote) tytułem części opłaty od pozwu, od uiszczenia której powódka była zwolniona i odstępuje od obciążania powódki kosztami postępowania należnymi Skarbowi Państwa;

V. wyrokowi w punkcie I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt I C 376/14

UZASADNIENIE

wyroku zaocznego z 11 czerwca 2014 r.

Powódka B. D. w pozwie skierowanym przeciwko F. K. domagała się zasądzenia od pozwanego kwoty 79.572,85 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Wniosła również o zasądzenie kosztów postępowania.

Uzasadniając swoje żądania wskazała, że w latach 2008 – 2010 była pracownicą pozwanego i w czasie trwania stosunku pracy pozwany zmuszał ją do zaciągania kredytów i przekazywaniu mu uzyskanych w ten sposób kwot. Obiecywał przy tym, że będzie przekazywał powódce kwoty pieniężne na spłatę rat kredytowych. Tylko kilkakrotnie wywiązał się z tego obowiązku, a w 2010 r. zwolnił powódkę z pracy. Powódka próbowała spłacić zadłużenie, jednak ze względu na swoją sytuację materialną nie była w stanie regulować na bieżąco rat kredytowych. Umowy

kredytowe zostały wypowiedziane przez banki, a przeciwko powódce zostały wszczęte postępowania egzekucyjne. Łączne zadłużenie powódki osiągnęło kwotę dochodzoną pozwem.

Pozwany nie złożył odpowiedzi na pozew i nie zajął żadnego stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Powódka B. D. była pracownicą pozwanego w okresie od 15 kwietnia 2008 r. do 30 kwietnia 2010 r.

(dowód: umowa o pracę – k. 11,

wypowiedzenie umowy o pracę – k. 12).

W czasie trwania stosunku pracy pozwany żądał od powódki, aby zaciągała kredyty w różnych instytucjach finansowych i przekazywała mu uzyskane w ten sposób środki pieniężne. Żądanie uzasadniał koniecznością rozbudowy domu i hurtowni. Groził powódce zwolnieniem z pracy w wypadku odmowy spełnienia jego żądań. Obiecywał przy tym, że szybko zaciągnie kredyt hipoteczny i środkami pieniężnymi uzyskanymi w ten sposób spłaci kredyty zaciągnięte przez powódkę.

Powódka spełniając żądanie pozwanego zaciągała kredyty w różnych bankach i przekazywała pozwanemu otrzymane kwoty.

Pozwany tylko czterokrotnie i to w czasie zatrudnienia powódki u pozwanego przekazał je kwoty pieniężne na pokrycie rat kredytowych. W późniejszym okresie już tego nie czynił.

(dowód: zeznania powódki – k. 68 - 69).

Kredyty zaciągnięte przez powódkę nie były spłacane regularnie, stąd instytucje kredytowe podjęły wobec niej działania windykacyjne.

Bank (...) w S. przeniósł swoje wierzytelności wynikające z dwóch umów kredytowych na rzecz G. C. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...).

Powódka w dniu 7 stycznia 2013 r. spłaciła całe zadłużenie wynikające z jednej z tych umów kredytowych uiszczając na rzecz G. C. kwotę 4.440 zł. Zawarła z nim również ugodę co do drugiej należności i realizując postanowienia tej ugody w dniu 17 października 2013 r. spłaciła należność główną w kwocie 1.073 zł.

Inne instytucje kredytowe przeniosły swoje wierzytelności na rzecz (...) Funduszu Inwestycyjnego (...) – (...)z siedzibą w W., który w postępowaniach prowadzonych przez Komornika J. S. Km 798/13 i Km 31/14 wyegzekwował odpowiednio kwoty 1.857,45 zł i 357 zł.

Fundusz ten egzekwuje od powódki również inną wierzytelność i w postępowaniu egzekucyjnym Km 2465/13 prowadzonym przez Komornika A. K. wyegzekwował do chwili obecnej kwotę 1.505,70 zł.

(dowód: zaświadczenia z 9 stycznia 2014 r. – k. 15-16,

informacje komorników – k. 44 - 45).

Listem adwokackim z 13 grudnia 2013 r. wysłanym 11 grudnia 2013 r. pozwany został wezwany do zapłaty na rzecz powódki kwoty 28.963,58 zł.

(dowód: list adwokacki z dowodem nadania – k. 27 - 28).

Powyższych ustaleń Sąd dokonał na podstawie powołanych dokumentów. Nie budzą one wątpliwości Sądu, nie były również kwestionowane przez strony. Podstawą ustaleń Sądu były również zeznania powódki. Fakty przez nią podane

nie zostały zakwestionowane przez pozwanego. W toku postępowania nie ujawniła się również żadna okoliczność, która stałaby na przeszkodzie uznaniu zeznań powódki za wiarygodne.

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo co do zasady jest usprawiedliwione.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe dostarczyło podstaw do przyjęcia, że pozwany dopuścił się czynu niedozwolonego polegającego na tym, że wykorzystując stosunek zależności pomiędzy pracodawcą a pracownikiem doprowadził powódkę do zaciągnięcia zobowiązań finansowych, które miały negatywny wpływ na jej sytuację majątkową, a przyniosły korzyść jedynie pozwanemu. Jego działanie musi być uznane za bezprawne i zawinione. W toku postępowania nie ujawniła się żadna okoliczność, która wskazywałaby na wyłączenie winy pozwanego.

Działanie pozwanego pociągnęło za sobą szkodę majątkową po stronie powódki. Zmuszona bowiem została do wydatkowania kwot pieniężnych na spłatę kredytów, których faktycznym beneficjentem był pozwany. Szkada pozostaje więc w adekwatnym związku przyczynowym z działaniem pozwanego.

Wymiar tej szkody ograniczony jest jednak do kwot rzeczywiście wydatkowanych do chwili obecnej przez powódkę na zaspokojenie roszczeń wynikających z zawartych umów kredytowych. Szkada ta obejmuje nie tylko należność główną, ale też odsetki i wszelkie koszty. Gdyby bowiem pozwany nie dopuścił się czynu niedozwolonego, powódka nie poniosłaby uszczerbku majątkowego polegającego na konieczności uiszczenia należności kredytowych i wszelkich świadczeń ubocznych.

W kategoriach szkody nie można natomiast ujmować dalszych zobowiązań powódki, które na niej ciążyą w wyniku zawarcia umów kredytowych. Dopóki należności te nie zostaną realnie spłacone w majątku powódki nie powstanie żaden uszczerbek, ergo - nie poniesie żadnej szkody. Zasądzenie kwot, które do chwili obecnej nie zostały uiszczone przez powódkę, mogłoby doprowadzić do sytuacji, że powódka wygzekwowałaby je od pozwanego, a niekoniecznie musiałaby je spłacić swoim wierzycielom. W takiej sytuacji byłaby bezpodstawnie wzbogacona.

Uznanie, że powództwo o naprawienie szkody jest uzasadnione jedynie w zakresie kwot rzeczywiście zapłaconych przez powódkę, prowadzi do wniosku, że zaistniały podstawy do zasądzenia od pozwanego na rzecz powódki kwoty 9.233,45 zł. Powódka zapłaciła bowiem na rzecz (...) kwoty 1.073 zł i 4.440 zł, a w toku postępowań egzekucyjnych komornicy wygzekwowali od niej kwoty 1.857,45 zł, 357 zł i 1.505,70 zł. Suma powyższych kwot to 9.233,45 zł. Dlatego też należało orzec jak w punkcie I sentencji wyroku na podstawie art. 415 kc, przy oddaleniu powództwa w pozostałej części.

Uzasadnione jest także żądanie zasądzenia odsetek od dnia wniesienia pozwu. Pozwany przed wszczęciem postępowania został wezwany do zapłaty na rzecz powódki kwoty 28.963,58 zł i do tego wezwania nie zastosował się. Powódce przysługuje więc roszczenie o zasądzenie odsetek na podstawie art. 481 § 1 kc.

W związku z faktem, że powództwo zostało uwzględnione w wymiarze niewiele przekraczającym 10 % żądanej kwoty Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki jedynie część kosztów zastępstwa procesowego, tj. 1/10 stawki minimalnej, czyli 360 zł.

Jednocześnie Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Tarnowie kwotę 462 zł stanowiącą część opłaty sądowej. Opłata powyższa została obliczona na podstawie zasądzonej kwoty, a podstawą jej pobrania jest art. 113 ust. 1 ustawy z 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Sąd odstąpił od pobierania pozostałej części opłaty od powódki ze względu na jej sytuację materialną, a to na podstawie art. 113 ust. 4 tej ustawy.

Z uwagi na fakt, że wydany wyrok ma charakter zaoczny Sąd nadał mu w części zasądzonej świadczenie rygor natychmiastowej wykonalności na podstawie art. 333 § 1 pkt 3 kpc.

SSO Marek Syrek